

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 300 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen.

VEREENIGDE NATIES, VOLKENRECHT EN BENELUX

door Prof. Dr J. Haesaert

Vaste secretaris der Kon. Vlaamse Academie voor Wetenschappen

Persoonlijk voel ik het, als een aangename plicht, in deze aanhef, hulde te brengen aan het land waar het Volkenrecht ontstond en steeds in ere bleef. Is Grotius de grondlegger, het heeft tot heden toe, met Asser, Hamaker, Krabbe, van Eysinga, Van Kan, de Louter, van Vollenhove, François en zovele andere Nederlanders, op dit gebied een ereplaats behouden. En daar we in België eveneens aan het opbouwen van het Volkenrecht steeds naar vermogen hebben bijgedragen, zijn we eens te meer op samenwerking aangewezen.

Ze blijkt des te meer gewenst dat het *Jus gentium* door de nieuwe wereldoorlog zulk een ontredderende schok heeft gekregen, dat het op zijn minst aan het wankelen is gegaan, en het geloof in zijn beginselen bij vele een knak heeft gekregen.

Het waren heerlijke principes ! Ze brachten de *Verklaring der Menschenrechten* op de Naties over. (R. Redslob, *Théorie de la Société des Nations*, 1927; G. J. de Louter, *Le droit international public positif*, 1920, I, 11 vlg.). Ze beriepen zich op de vrijheid, de gelijkheid, de broederlijkheid der Volkeren. Ze eisten voor ieder zijn recht, eerbied voor zijn bestaan, voor zijn integriteit, voor zijn souvereiniteit; ze legden volledige inachtneming op van de verdragen, ze verlangden dat de geschillen in goede trouw en volgens de gezindheid van de goede buur, rond de groene tafel, zouden beslecht worden. En kwam het toch tot oorlog, dan moest de menslievendheid steeds in acht genomen worden : wrede en verraderlijke middelen waren uitgesloten : geen stikgassen, geen dum-dumkogels, geen losse zeemijnen; en in alle geval, moesten de burgers gespaard blijven. In 1916 verklaarde het *American Institute of International Law*, in een artikel III van haar *Declaration of Rights and Duties of Nations* : « Every Nation is in law and before the law the equal of every other Nation belonging to the

society of Nations » (Amer. Journ. of Int. Law. 1916, 125). Niet allen dromers, pacifisten, professoren beleden die opvattingen : de meest nuchtere staatslieden legden ze neer in verdragen, beslissingen en wensen, om ze uiteindelijk te laten hoogtij vieren in het Pact van de Volkerenbond. De considerans van het Handvest bevestigt dat, om de samenwerking tussen de volkeren te bevorderen en hun vrede en veiligheid te waarborgen, de Hoge contracterende partijen aannemen dat het noodzakelijk is : « bepaalde verplichtingen te aanvaarden, niet tot oorlog zijn toevlucht te nemen, in het openbaar internationale betrekkingen te onderhouden, gesteund op gerechtigheid en eer, streng de voorschriften van het internationaal recht te eerbiedigen als werkdadige gedragsnormen door de Regeringen erkend, de gerechtigheid te doen heersen en streng de verplichtingen na te komen door de Tractaten opgelegd in de wederzijdse betrekkingen tussen de georganiseerde Volkeren ».

Ik hoef het niet te onderstrepen. Tegenover de werkelijkheid zijn die principes niet bestand gebleken ! En rond 1939-1940 dachten de staatslieden en geleerden er aan een vrede op te bouwen op volkomen tegenovergestelde grondslagen. Terwijl vroeger alles draaide rondom het recht der volkeren over zich zelf te beschikken, waren dan (Van Isacker, 3 April 1940, te Amsterdam), autarcie, hegemonie, realiteit, macht en geweld schering en inslag. Volgens de Engelse bladen zouden Franse en Engelse deskundigen een plan opstellen, om een duurzame alliantie te brengen tussen Engeland en Frankrijk, en wel zo ver strekkend dat een Frans-Engels Parlement zou worden opgericht om te beraadslagen over alle vraagstukken die beide landen aanbelangen. Aldus zou een federatief regime voor Europa tot stand komen waartoe andere Naties zouden toetreden. Hoe die toetreding er zou uitzien

werd voorlopig in het midden gelaten. Alleen verklaarde de Franse Eerste Minister dat de Neutralen in dit verband de plaats zouden krijgen die hun toekomt. Maar de Duitse bladen namen als vanzelfsprekend aan dat er zo iets bestond als een levensruimte van het Rijk: voorzeker waren de grenzen er nog niet van bepaald; doch stond vast dat die ruimte van aard was om andermans ruimte zonder meer op te slorpen. En zo een beetje overal voorspelden gezaghebbende personages dat, na de oorlog, de oorlogvoerende en Grote Neutralen op autarkische wijze zouden ingericht zijn; kleine Neutralen werden in die structuur eenvoudig doodgezwegen.

Die uiterst realistische zienswijzen hebben hun theorie gekregen in de zogenegde leer der hegemonie, waarvan de beroemde Heinrich Triepel (Die Hegemonie, 1938) de voorstander was. Hegemonie berust nu op het feit der ongelijkheid tussen de Staten. Er zijn er grote en kleine, en daar de grote niet van huize uit geneigd zijn aan hunne grootheid te verzaken, zien ze deze liefst bekrachtigd door een rechtskonstruktie waarin zij uit hoofde van hunne sterkere positie, de leiding hebben. Het is een volkomen natuurlijk verschijnsel dat op bijna geen belemmeringen botst, (202 ss.). Het vertoont op de eerste plaats tussen de mensen onderling, waar leiding zich spontaan ontwikkelt. Met de Staten is er echter een verschil (bl. 128). Staten zijn immers machtswezens. Daarom moet, in dit verband, de leiding veeleer berusten op macht. Indien dus de geleide Staat zich niet goedsmoeds schikt in het hegemoniaal systeem, dan zal de Natie, die door haar natuurlijke aanleg tot de hegemonie gedreven wordt en deze doelbewust nastreeft, wel verplicht zijn haar toevlucht te nemen tot machtsaanwending (bl. 135), met inbegrip der gewapende macht. Het voornaamste is dat de geleide Staat eindigt met zich « blijmoedig » (bl. 145) te onderwerpen. Want hegemonie mag niet met heerschappij (bl. 141) verward worden: hier beveelt de heersende Staat en is steeds bereid tot dwang over te gaan; de hegemonie, integendeel, berust op de erkenning van de geleide Staat; en geldt voor hem als een beschermingsmaatregel (bl. 148), als de vrees voor buurstaten, het men- ondergeschikte gemeenschap een *tribuut* betaalt, levert zij, in de hegemonie, een *bijdrage* voor gemeenschappelijke doeleinden; terwijl in geval van heerschappij, de bedwongen groep geen aanspraak meer heeft op soevereiniteit, is dit niet het geval in het hegemoniaal verband, minstens wat betreft de verhouding van de geleide Natie tegenover haar ingezetenen (bl. 143).

Onomstootbaar is dat gans de politieke inrichting der internationale betrekkingen feitelijk op een hegemoniaal stelsel berust. Zelfs het *Covenant* werd er toe gebracht een onderscheid te maken, in de artikelen 2 tot 7, tussen de Grootmogendheden en de mogendheden met beperkte belangen: de eerste alleen kregen recht op een bestendige zetel in de Raad. Doch in de Vergadering heerste het gelijkheidsprincipe, en geleidelijk ontstond er een neiging om ook in de samenstelling van de Raad meer naar gelijkheid dan naar verschil om te zien. Juist daar-

om bezit het feitelijke argument, meen ik, geen afdoende kracht. En de andere beweegreden op dewelke de nieuwe leer steunt blijken me zwak. Moreel is ze niet verdedigbaar, uitgezonderd wanneer wordt aangehaald (bl. 136) dat ze een orde instelt, en dat daarbij iedereen reeds gediend wordt. Orde op zich zelf betekent wel iets, maar alles hangt er van af wat de grondslag der orde is. Het is misschien bij mij een oude gewoonte: ik verkies een regeling die berust op wederzijds goedvinden, boven een norm die een partij aan de andere oplegt. Wel wijst Triepel dat er een onderscheid is tussen hegemonie en heerschappij: het schijnt mij een beetje spitsvondig. Eigenlijk is hegemonie niets anders dan een beleefde vorm der overweldiging, opgelegd door een reeks bijkomstige factoren (bl. 148), als de vrees voor buurstaten, het menselijk geweten, economische of ethnische beweegredenen. Ze zijn niet van die aard dat ze op een gegeven oogenblik geweldaanwending kunnen beletten. Afgezien van mijn persoonlijke afkeer voor hardhandigheid, staat het vast dat een verband dat op overmacht berust steeds, een inwendige spanning vertoont waaraan het moet ten gronde gaan. (Zie reeds *Mommsen*, *Röm. Gesch.*, 1935, d. I, bl. 339).

In thesis, zie ik dus niet de minste reden om van de klassieke beginselen af te wijken. Zich tot de Triepelse leer bekeren zou een terugkeer betekenen tot de junglewet, voor dewelke zich niemand bij ons openlijk bekent. Alleen geef ik, in hypothesis, graag toe dat de verwezenlijking van het gerechtigheidsideaal misschien wel voorbarig is geweest en alleen op de natuurrechtelijke argumenten kan bogen zie *K. Petraschek*, *Grundrecht und Völkerrecht*, in *Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie*, XXVII, 1934, bl. 499 vlg.). Meer bijzonderlijk hebben de opstellers van het *Covenant* een reeks technische fouten begaan, die echter geen afbreuk doen aan de juistheid van de opvatting. Ze schijnen mij vooral te liggen, afgezien van het gebrekkig opstel der teksten waarop met recht Kelsen (*Legal Technique in international Law*, 1939, bl. 25 vlg.) heeft gewezen, aan een weinig schrandere toepassing van het gelijkheidsbeginsel en aan de sanktionering. Volgens artikel 1 kunnen lid worden van de Bond, buiten de oorspronkelijke ondertekenaars, elke niet in het aanhangsel genoemde staat, overzees gewest of kolonie die volkomen zelfbestuur heeft, indien de toelating wordt goedgekeurd door twee derden van de Vergadering, mits hij deugdelijke waarborgen geeft van zijn ernstig voornemen, zijn internationale verplichtingen na te komen, en hij de regeling aanneemt, vastgesteld door de Bond ten opzichte van zijn strijdkrachten en wapeningen te land en ter zee. Dit is bitter weinig! Een verband eist steeds tussen de bestanddelen een minimum gelijkheid (zie *C. Schmitt*: *Die Kernfrage des Völkerbundes*, 1926, bl. 63 vlg.). Het is voldoende de bonte lijst der leden, zoals zij in de *Annexe* is opgesteld te beschouwen, om tot de gevolgtrekking te komen dat de Bond noodzakelijk moest uitspringen, want zo'n gelijkheid berustte slechts op een fictie, die schipbreuk liep op de politieke, financiële, economische, ja, culturele verschillen. Musso-

lini noemde het Convenant dan ook, in zijn rede van 1 November 1936, een dwaze illusie.

De Fransen, wie het recht in het bloed zit, hadden voorgesteld de verplichtingen van het Handvest te bekrachtigen door het instellen van een internationale politiemacht. Nog in 1929 verklaarde Briand dat de Volkerenbond een « bras séculier » nodig had. Het was, meen ik, een gezonde oplossing, indien ze gepaard ging met algemene ontwapening. Die richting, die overigens op zeer grote bezwaren stuit, is men niet ingegaan. Men verkoos de beruchte sancties van artikel 16. De moeilijkheden die er klaarblijkelijk mede gemoeid waren, heeft de Vergadering niet willen onder de ogen zien, met de hoop dat het niet noodzakelijk zou worden ze toe te passen. Schipbreuk was te voorzien, reeds wat betreft de economische sancties, toen Amerika zich uit de Bond terugtrok. En de militaire sankties waren volkomen uit de boze. Toen het er op aankwam artikel 16 toe te passen, werd het eenvoudig getorpedeerd.

En nu? We moeten heden meen ik, tevens aan de principes van de Bond getrouw blijven en ze trachten te verwezenlijken door een methode die toch een kans op slagen inhoudt. Een richtsnoer wordt mutatis mutandis gegeven in een brief die House op 25 Juni 1918 aan lord Robert Cecil schreef: « We zouden, ons moeten spiegelen naar de ervaring die de mensheid heeft opgedaan met de oplossing der rechtelijke en sociale vraagstukken tussen de enkelingen. Wel die ervaring leert veel, te veel om het hier maar kort te zeggen, doch alleszins dit: dat de gedachte de tijd wel vooruit moet gaan maar zich niet kan verwezenlijken vooraleer de tijd rijp is.

Dat heeft juist de Organisatie van de Verenigde Volkeren niet gedaan. Een paar van de aangehaalde gebreken werden geweerd; de meeste werden herhaald, ja, zelfs aangedikt. Doch vooral, bouwde men op een onoverbrugbare contradiktie. Terwijl artikel 2 1° nl. van het Handvest verklaart dat de Organisatie gegrond is op het beginsel van de soevereine gelijkheid van al de leden, krijgt de Algemene Vergadering (hstk IV), die uit alle leden bestaat, de loutere rol van een tribune, doch de Veiligheidsraad, waar de Vijf Grote de lakens uitdelen, draagt alleen de verantwoordelijkheid voor de handhaving van de vrede en de internationale veiligheid (Hfstk V): alles hangt af van de Grootmachten en van hunne instandhouding. Men schermt met gelijkheid en het is eigenlijk hegemonie!

Hoe staan de zaken dus? Er zijn volkeren die de internationale betrekkingen wensen op te bouwen op de macht, en het is niet uitgesloten dat dit voor hen de enige mogelijke grondslag is en dat voor het ogenblik de wind van die kant uit waait. Er zijn er

andere, die ze integendeel willen laten rusten op zelfbestemming, — en dat die oplossing niet uitgesloten is, hebben in Europa enkele kleine vreedelievende Staten bewezen. Sluiten we ons bij de eerste aan, dan verkrijgen we wel enkele voordelen, maar we geven onze onafhankelijkheid prijs en we doen mede aan een wildemannenpolitiek. In het tweede geval, blijven we onze idealen getrouw maar dan moeten we ons zo weten in te richten dat ze voor verwezenlijking vatbaar zijn.

Dit slot brengt me bij mijn aanhef terug. Want ieder van onze kleine landen is alléén niet bij machte om aan de stroming die we voelen aankomen weerstand te bieden. Doch we krijgen misschien een kans indien we ons eng bij elkander aansluiten. We moeten er van overtuigd zijn dat onze samenwerking op alle gebieden de onmisbare voorwaarde is van ons onafhankelijk bestaan. Want dan alleen beantwoordt onze wens aan een werkelijkheid.

Overtuiging alleen is niet voldoende om dit doel te bereiken. Want die bezitten we reeds lang, en niettemin blijft er tussen ons een kloof bestaan en wordt soms wel gefluisterd dat ze, op enkele gebieden, met de tijd breder is geworden. Ik beweer dus niet dat goede wil het werk zal verrichten dat te doen valt. Ik beweer niet dat de gebondenheid der beide Nederlanden nl. geschreven staat in onze geographische gesteldheid: deze blijkt eenvoudig voor die gebondenheid geen belemmering te zijn. De geschiedenis heeft sedert eeuwen onze beide volkeren cultureel gescheiden, en onze sociale en economische noodwendigheden vullen voorwaar elkander niet aan. Er bestaan tussen ons netelige kwesties, er is een Scheldeprobleem, er is een landbouwprobleem, er is een kwestie van de waterafvoer. De samenwerking die aldus tussen ons moet ontstaan zal niet van zelf komen, hoe zeer we die ook wensen. En het bewijs is dat noch Oslo-conventie, noch Ouchy, noch zelfs de Permanente Economische Commissie, niettegenstaande ze zeer verdienstelijke pogingen mogen heten, konden opwegen tegen de negatieve strekkingen die van onze beide volksgemeenschappen uitgaan. Maar ik meen dat ze moeten overbruggen, zeker niet door een onmogelijke versmelting, maar door een planmatige ordening, al moet deze enkele private belangen schaden en misschien de tussenkomst van hoger hand, hoe ongewenst ook voor ons individualisme, vereisen. Doch beter schijnt me nog steeds het privaatininitiatief aangeduid. Maar reële of verkapte tolonie, contingenteringsakkoorden of cartels, geestelijke voelingen, gezamenlijke of samenlopende buitenlandse politiek, — alles is me goed, als men aanneemt dat het geen loutere liefhebberij is en er hard en lang en gedurig zal moeten gewerkt worden.

VLAAMSE JURISTEN,

abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

FISCALITEIT EN BOEKHOUDING DER ADVOCATEN

Nieuwe wettelijke beschikkingen

De wet van 20 Augustus 1947 (art. 7, par. 2) en het ministerieel besluit van 12 December 1947 hebben het fiscaal stelsel der vrije beroepen gewijzigd. Er wordt ditmaal het houden van een «dagboek» aan de advocaten opgelegd, en dit vanaf 1 Februari 1948. Waarom die datum? Waarom niet 1 Januari 1948? U zult de inkomsten van 1948 moeten declareren als volgt: voor de maand Januari 1948 volgens uw vroegere wijze van boeking uwer ontvangsten en uitgaven en voor de maand Februari tot en met December 1948 volgens het nieuw stelsel!...

Wij onderzoeken in deze bijdrage de wetgeving zoals ze bestond (A) en zoals ze zich in de toekomst zal voordoen (B). Na uiteenzetting der ministeriële beschikkingen (C), geven wij u een beredeneerd commentaar (D).

A. — DE VROEGERE WETGEVING.

De bedrijfsbelasting treft de baten, onder welke naam ook, van de vrije beroepen, ambten of posten, en van elke winstgevendende betrekking (art. 25, § 1, 3° van de S.W.I.B.).

Art. 30 van de S.W.I.B. regelde deze fiscaliteit als volgt:

Alinea 1: De bij 3° van § 1 van artikel 25 bedoelde winsten worden vastgesteld door van het geheel bedrag der ontvangsten de uitgaven af te trekken, die aan het uitoefenen van het bedrijf eigen zijn.

Alinea 2: Behoudens tegenbewijs worden deze uitgaven op het vijfde van bewuste ontvangsten bepaald, zonder dat dit vijfde de wegens bedrijfslasten aftrekbare belastingen met meer dan 30.000 frank moge te boven gaan.

Alinea 3: De personen die vrije beroepen, ambten of posten uitoefenen, zijn gehouden, op straffe ener boete van 500 frank voor elke overtreding, een gedagtekend en ondertekend ontvangstbewijs te vertrekken van hun erelonen, commissielonen of om het even welke andere bezoldigingen.

Alinea 4: Dit ontvangstbewijs wordt genomen uit een stamboekje, waarvan het model bepaald wordt door de Minister van Financiën. Deze kan slechts eisen dat op de stambladen en op de scheurbladen van het boekje worden vermeld het geheel bedrag van de erelonen, commissielonen of bezoldigingen, alsmede de naam van hem die ze verschuldigd is.

Alinea 5: Elke persoon, die een dergelijke betaling doet zonder het ontvangstbewijs te vorderen, is, met de belanghebbende, hoofdelijk aansprakelijk voor de boete.

Alinea 6: Het verstrekken van een ontvangstbewijs is niet verplichtend voor de aan een beroepstucht onderworpen personen, indien deze een dagboek houden, aanwijzende dag voor dag, en per categorieën, het bedrag van hun beroepsontvangsten en -uitgaven. Elk verzuim daaromtrent brengt de toepassing van de hierboven voorziene boete mede.

Alinea 7: Het model van het dagboek wordt door de Minister van Financiën bepaald. Dit dagboek wordt genummerd en gekortekend door de toezienaar der belastingen van het gebied.

Op de aangifteformulieren nr 276 zijn inlichtingen als de volgende te onthouden (kader VII):

1. Titularissen van vrije beroepen, ambten en posten zijn onder meer: de geneesheren, de veeartsen, de *advocaten*, de notarissen, de pleitbezorgers, de deurwaarders, de architecten, enz.

2. De uitgaven zijn onder meer:

Bedrijfslokalen: huurprijs (of kadastraal inkomen); kosten van verwarming; kosten van verlichting; kosten van onderhoud.

Kosten van beroepsverplaatsingen.

Afschrijvingen en huur van instrumenten. (Kunnen alleen gelden als bedrijfsuitgaven de op de beleggingswaarde of de kostprijs te berekenen afschrijvingen die noodzakelijk zijn en overeenstemmen met een waardevermindering, welke zich werkelijk tijdens het jaar voordeed).

Kosten voor klerken.

Belastingen verbonden aan de uitoefening van het beroep, betaald tijdens het jaar, met uitzondering van de nationale crisisbelasting en van de aanvullende personele belasting.

Andere bedrijfsuitgaven, waarvoor een nota bijgevoegd moest worden, houdende, per aard, de uiteenzetting van die uitgaven.

Men lette ook op het volgende:

Indien men het bedrag van de werkelijke bedrijfsuitgaven niet kan bewijzen door overlegging van facturen, kostenrekeningen, enz., zo mogen de bedrijfs-onkosten forfaitair geraamd worden op een vijfde van de gezamenlijke ontvangsten, zonder met meer dan 30.000 frank het bedrag van de uit die hoofde aftrekbare belastingen te mogen overtreffen. Een voorbeeld ter verduidelijking:

Totaal der ontvangsten	300.000 fr.
Het forfait van 1/5 is dus	60.000 fr.

Deze 60.000 fr. begripen enerzijds de belastingen, die betrekking hebben op de studie (dus in hoofdzaak de bedrijfsbelasting) en anderzijds de andere bedrijfs-onkosten. Welnu, deze laatsten mogen de 30.000 fr. niet overschrijden.

1. Veronderstelling.

Het forfait zijnde	60.000 fr.
--------------------	------------

Blijft voor andere bedrijfskosten	40.000 fr.
De bedrijfsbelasting is	20.000 fr.

Dit bedrag overtreft de 30.000 fr. Aldus zal men van de ontvangsten groot

300.000 fr.	
mogen aftrekken	
a) de bedrijfskosten	20.000
b) voor andere bedrijfskosten	30.000

	50.000 fr.
Belastbaar inkomen	250.000 fr.

2. Veronderstelling.

Het forfait zijnde	60.000 fr.
De bedrijfsbelasting is	50.000 fr.

Blijft voor andere bedrijfskosten	10.000 fr.
-----------------------------------	------------

Dit bedrag is kleiner dan de 30.000 fr.

Aldus zal men van de ontvangsten, groot	300.000 fr.
het forfait van 1/5 mogen aftrekken of	60.000 fr.

Belastbaar inkomen	240.000 fr.
--------------------	-------------

3. *Veronderstelling.*

Het forfait zijnde	60.000 fr.
De bedrijfsbelasting is	30.000 fr.
Blijft voor andere bedrijfskosten	30.000 fr.
Dit bedrag overtreft de toegelaten 30.000 fr. niet.	
Aldus zal men het forfait mogen aftrekken. Het belastbaar inkomen zal 240.000 fr. belopen.	

4. *Veronderstelling.*

Het forfait zijnde	60.000 fr.
Er werd geen bedrijfsbelasting betaald.	
Van de ontvangsten, groot	300.000 fr.
mogen slechts voor bedrijfskosten afgetrokken worden	30.000 fr.
wat geeft als belastbaar inkomen	270.000 fr.

B. — DE NIEUWE WETGEVING.

Verschillende wijzigingen werden getroffen, zodanig dat artikel 30 zich thans als volgt voordoet :

Alinea 1 : blijft onveranderd.

Alinea 2 : werd gewijzigd door de wet van 20 Aug. 1947 (Staatsblad van 28 Augustus 1947) en wel als volgt :

« Bij gebreke van bewijzen, worden deze uitgaven vastgesteld op het vierde van bedoelde ontvangsten, indien deze 30.000 fr. niet te boven gaan, en op het vijfde met minimum 7.500 fr., indien ze hoger zijn, zonder dat dit vijfde meer dan 60.000 fr. de belasting mag te boven gaan die aftrekbaar zijn als bedrijfslasten. »

De wijziging treedt in voege voor de ontvangsten van het jaar 1946. Zie commentaar hieronder.

Alinea's 3 tot en met 6 : werden gewijzigd door het ministerieel besluit van 12 December 1947 (Staatsblad van 21 December 1947) en wel als volgt :

Alinea 3 : « De personen die vrije beroepen, ambten of posten uitoefenen zijn gehouden een gedagtekend en ondertekend ontvangsbewijs te verstrekken, houdende vermelding van het bedrag van elke ontvangst in speciën, in checks of anderszins, uit hoofde van honoraria, commissielonen, bezoldigingen, terugbetaling van kosten en andere bedrijfsontvangsten, zomede van de naam van hem die er schuldenaar van was. Dit ontvangsbewijs, gelijktijdig in origineel en duplo opgemaakt, wordt genomen uit een boekje waarvan het model door de Minister van Financiën wordt vastgesteld. »

Alinea 4 : « Bedoelde personen houden daarenboven een dagboek, aanwijzende, dag voor dag, het globaal bedrag, eendeels, van hun uit het ontvangsbewijsboekje overgebrachte ontvangsten en, anderdeels, van alle andere ontvangsten en voordelen waarvoor de Minister van Financiën naar de door hem te bepalen voorwaarden, ontheffing van de aangifte van een ontvangsbewijs zou toestaan, zomede de uiteenzetting van hun behoorlijk verantwoorde bedrijfsuitgaven. »

Alinea 5 : « Elke overtreding van de beschikkingen van de vorenstaande twee alinea's wordt gestraft met de bij artikel 78bis bepaalde straffen, onverminderd de eventuele toepassing van artikel 77. »

Alinea 6 : zal de oude alinea 7 worden.

De artikels 78bis en 77 luiden als volgt :

Artikel 78bis. — § 1. Al wie tot aangifte gehouden, zich er van onthoudt deze te overleggen met de bedoeling de belasting te ontduiken, of een vrijwillig onvolledige of onjuiste aangifte overlegt, van die aard dat zij vermindering van de door hem verschuldigde belasting medebrengt, wordt met acht dagen tot één jaar gevangenis en met een geldboete van 100 tot

100.000 fr. gestraft of loopt slechts één van die straffen op.

§ 2. In geval van herhaling (récidive) worden gevangenisstraf en geldboete samen uitgesproken en mag de geldboete niet minder dan 1.000 fr. belopen.

§ 3. De bepalingen van artikelen 66 en 67 van het Strafwetboek zijn op de in § 1 bedoelde misdrijven van toepassing.

Artikel 77. — Valsheid en gebruik van valse stukken bedreven met het inzicht de belasting te ontduiken of een derde daaraan te doen ontsnappen, worden gestraft met de straffen voorzien in hoofdstuk IV, boek II, titel III, van het Strafwetboek, naar het bepaalde onderscheid.

C. — MINISTERIELE BESCHIKKINGEN.

I. *Betreffende de aangifte nr 276 over het dienstjaar 1947 (inkomsten over 1946).*

De vermeldingen voorkomend in kader VII zijn dezelfde als deze die wij hierboven hebben gegeven, zie bl. 1/2 inzake alinea 7. De belastingen worden nochtans nader toegelicht als volgt :

« Belastingen verbonden aan de uitoefening van het beroep betaald in 1946, met uitzondering van de nationale crisisbelasting, de aanvullende personele belasting en de verschillende belastingen op de oorlogswinsten, in hoofdsom, opcentimes, verhogingen, verwijlinteressen, geldboeten en kosten. »

II. *Betreffende de « forfaitaire » bedrijfskosten.*

De wijziging is van belang en dient als volgt toegepast te worden :

1. ontvangsten tot 30.000 fr. (incl.).

Voorbeelden :

Ontvangsten groot	24.000 fr.	30.000 fr.
Forfait is 1/4	6.000 fr.	7.500 fr.
Belastbaar inkomen	18.000 fr.	22.500 fr.

2. ontvangsten boven 30.000 fr. tot 37.500 fr. (incl.).

Voorbeelden :

Ontvangsten groot	35.000 fr.	37.500 fr.
Forfait is 7.500 fr.	7.500 fr.	7.500 fr.
Belastbaar inkomen	27.500 fr.	30.000 fr.

3. ontvangsten boven 37.500 fr.

Voorbeelden :

Ontvangsten groot	50.000 fr.	300.000 fr.
Forfait is 1/5	10.000 fr.	60.000 fr.
Belastbaar inkomen	40.000 fr.	240.000 fr.

Men lette nochtans en voornamelijk op de regel : « zonder dat dit vijfde met meer dan 60.000 fr. de belastingen mag te boven gaan die aftrekbaar zijn als bedrijfslasten. »

Voorbeelden van 500.000 fr. ontvangsten, wat betreft voor het forfait van 1/5 : 100.000 fr. Drie gevallen zullen zich o.m. in de praktijk kunnen voordoen :

	1e geval	2e geval	3e geval
Aftrekbare belastingen belopen	50.000 fr.	40.000 fr.	30.000 fr.
Voor andere bedrijfsuitgaven	50.000 fr.	60.000 fr.	70.000 fr.
	100.000 fr.	100.000 fr.	100.000 fr.

We nu zullen aangenomen worden :

in het eerste geval : 100.000 fr. daar voor andere

bedrijfsuitgaven de 50.000 fr. kleiner zijn dan het maximum van 60.000 fr.;

in het tweede geval: 100.000 fr. daar de andere bedrijfsuitgaven 60.000 fr. belopen, het zij juist het wettelijk maximum;

in het derde geval: 90.000 fr. daar voor andere bedrijfsuitgaven de 70.000 fr. slechts ten belope van 60.000 fr. in rekening kunnen komen.

III. Betreffende het « kwitantieboekje ».

Een model van het nieuw kwitantieboekje wordt verstrekt door het ministerieel besluit van 12 December 1947.

Voorzijde	
Koninkrijk België	Boekje N°
Ministerie van Financiën	
Administratie der directe belastingen.	
Onderhavig kwitantieboekje bevat af te scheuren bladen en vaste bladen, genummerd van tot Het wordt gehouden door (naam, voornamen, beroep), te (woon- en verblijfplaats) ter uitvoering van artikel 30 der S. W. I. B.	
(Handtekening van de titularis)	
Zegel van de Administratie der directe Belastingen.	
Dit boekje moet gedurende zes jaar bewaard worden, te rekenen van de 1e Januari van het jaar van gebruik.	

Inzijde	
	Naam, voornaam; Adres en beroep van de titularis van het vrije beroep
Dag van	
Bedrag	
Ontvangen van Mr	
de som van	
als provisie, honoraria, bezoldigingen, terugbetaling van kosten (schrappen wat niet past).	
(Handtekening)	
Zegel van de Administratie der directe Belastingen.	

Ziehier de beschikkingen vervat in het ministerieel besluit van 12 December 1947:

Art. 1. Het boekje zal conform het hierboven model zijn.

De aanduidingen van gezegd model maken een maximum uit; het staat de houders vrij ze aan te vullen met andere vermeldingen welke zij nuttig zouden achten.

Art. 2. De belanghebbenden voorzien zich op hun kosten van deze bescheiden bij de drukkers, door de Administratie aangenomen, onder de voorwaarden die deze laatste zal bepalen.

Zij zijn er toe gehouden, op elke aanvraag, aan de controleur der belastingen de reserve te tonen van de niet gebruikte boekjes, die ze zouden bezitten.

Art. 3. Ieder boekje bevat vijf en twintig, vijftig of honderd af te scheuren bladen en eenzelfde aantal vaste bladen. De inschrijvingen op de af te scheuren bladen, die als kwitantie aan de cliënten worden afgegeven, worden tegelijkertijd gereproduceerd, door middel van carbon papier, op de vaste bladen.

Art. 4. Het nummeren van de bladen der boekjes wordt door de drukker gedaan, zonder onderbreking van 1 tot 25, van 1 tot 50 of van 1 tot 100, naar gelang het geval.

Art. 5. Het nummeren der boekjes geschiedt per jaar; het nummer wordt door de houder op de omslag van het boekje aangebracht.

Art. 6. De boekjes moeten bewaard worden gedurende zes jaar met ingang van de 1e Januari van het jaar van hun gebruik.

Art. 7. Moeten in het boekje ingeschreven worden, alle ontvangsten, inbegrepen de provisies of sommen op afbetaling, honoraria, commissielonen, bezoldigingen, terugbetalingen van de kosten en andere met bedrijfskarakter gedane ontvangsten, zonder onderscheid te maken of het bedrag ervan in speciën, in checks of anderszins wordt gestort.

De houder is ervan ontslagen een uit het boekje getrokken ontvangstbewijs af te leveren voor de betalingen die hem gedaan worden door middel van overschrijvingen of stortingen op zijn postcheekrekening.

Ingevolge art. 9 zijn de beschikkingen toepasselijk van 1 Februari 1948 af.

IV. Betreffende het « dagboek ».

De beschikkingen betreffende het « dagboek » zijn vervat in artikel 8 van het ministerieel besluit van 12 December 1947, hetwelk luidt als volgt:

Rrt. 8. Op het einde van elke dag wordt het totaal der ontvangsten, ingeschreven in het boekje en eventueel detail der bedrijfsontvangsten, gedaan door tussenkomst van het bestuur der postchecks, overgedragen in een dagboek. Hetzelfde geldt voor de dagelijkse bedrijfsuitgaven, evenals voor de kosten te betalen per periode en die de uitoefening van het beroep bezwaren. De geringe onkosten mogen globaal aangeduid worden.

Ingevolge art. 9 zijn de beschikkingen toepasselijk van 1 Februari 1948 af.

D. — COMMENTAAR.

Ingevolge de wet van 20 Augustus 1947 en het ministerieel besluit van 12 December 1947 is voornamelijk het volgende te onthouden:

I. Van het jaar 1946 af zijn, bij gebreke van be-
wijzen, de « forfaitaire » bedrijfsuitgaven te bepalen als aangeduid hierboven: — zie nr 2 van de Ministeriële beschikkingen. — Wij stellen ons nochtans de vraag hoe deze « forfaitaire » bedrijfsuitgaven in het Dagboek zullen moeten ingeschreven worden. Art. 8 van het Ministerieel Besluit van 12 December zegt duidelijk dat op het einde van elke dag de dagelijkse bedrijfsuitgaven, enz. overgedragen worden in het Dagboek. Wij zijn de mening toegedaan, dat de belanghebbende, die het « forfaitaire » stelsel verkiest, op het einde van het jaar de « forfaitaire » bedrijfsuitgaven zal moeten boeken, vermits het hem niet mogelijk is deze dag per dag te berekenen, evenmin maand per maand.

II. Van 1 Februari af zullen de advocaten moeten houden:

1. het « boekje », d.w.z. het kwitantieboekje, waarvan de af te scheuren bladen aan de cliënten afgeleverd worden, terwijl de vaste bladen in het « boekje »

blijven. — De kwitanties zullen door middel van carbonpapier opgesteld worden.

2. het «dagboek»; het houden van dit dagboek zal moeten gebeuren ingevolge de beschikkingen vervat in artikel 8 van het ministerieel besluit van 12 December 1947. Menigvuldige bezwaren zullen het compactabel werk dwarsbomen. In feite :

Betreffende de ontvangsten.

Zoals geweten moet een kwitantie afgeleverd worden voor alle ontvangsten (provisie of sommen op afbetaling, honoraria, commissielonen, bezoldigingen, terugbetalingen van kosten en andere met het bedrijfskarakter gedagde ontvangsten (artikel 7).

Het ministerieel besluit van 12 December 1947 schrijft een uitzondering voor, wat de ontvangsten betreft die gedaan worden via de postcheckrekening. Het weze nochtans raadzaam voor de postoverschrijvingen en -stortingen een kwitantie te maken (zoals vroeger) — anders wordt de «opname» in het dagboek bemoeilijkt.

Verder :

«Op het einde van elke dag wordt het totaal der » ontvangsten, ingeschreven in het boekje, overgedragen in het dakboek » (artikel 8).

De tekst is niet duidelijk. Veronderstel dat u twee ontvangsten gedaan hebt dezelfde dag, een van 400 fr. en een van 1.600 fr. Het totaal is 2.000 fr. Letterlijk opgenomen, moet de 2.000 fr. in het dagboek voorkomen. Doch het totaal van 2.000 fr. komt niet voor in het boekje ! Waar dient dit totaal te worden samengesteld ? Vermoedelijk in het «boekje». Waarom niet alle ontvangsten, een per een, in het dagboek te laten verschijnen ?

Verder nog :

«Op het einde van elke dag wordt eventueel het » detail der bedrijfsontvangsten gedaan door tussenkomst van het bestuur der postchecks, overgedragen » in het Dagboek » (Art. 8.)

Dit is het geval voor de advocaat die geen kwitantie aflevert voor de sommen per postcheck ontvangen. Hij zal zich verplicht zien het detail dezer bedrijfsontvangsten in zijn dagboek te noteren.

Betreffende de uitgaven.

Artikel 8 spreekt zich daaromtrent als volgt uit :

«Hetzelfde geldt voor de dagelijkse bedrijfsuitgaven, » evenals voor de kosten te betalen per periode en die » de uitoefening van het beroep bezwaren. De geringe » onkosten mogen globaal aangeduid worden. »

Uit deze tekst kan afgeleid worden dat de Administratie drie boekingen of wijzen van boeking der bedrijfsuitgaven voorziet. Hoe... gecompliceerd... zal dit zich nu voordoen ? Ons inziens :

a) *De dagelijkse uitgaven* zullen zoals de ontvangsten moeten geboekt worden. Hoe dat ? Globaal of afzonderlijk ? Met of zonder verwijzing naar andere boeken ? Quid van de uitgaven die via de postcheckdienst zullen geregeld worden ?

b) *De te betalen kosten* zullen eveneens geboekt moeten worden, doch «per periode». Welnu, welke zijn deze periodes ? Einde van iedere maand, van ieder kwartaal, van ieder jaar ? En in geval ze geboekt worden, waar zal de tegenboeking opgenomen worden, wanneer de effectieve regeling zal plaats grijpen ?

c) *De geringe onkosten* zullen globaal aangeduid worden. Aangeduid ? Vermoedelijk : opgenomen, geboekt, ingeschreven. En welke zijn deze «geringe onkosten» ? Wat verstaat de fiscus daardoor ? Postzegels, tram, telefoon, enz. ? En... waar zijn de «afschrijvingen» te boeken ? Worden ze wel in het «Dagboek» opgenomen ? Zo niet, hebben wij wel te doen met... een Dagboek?...

Betreffende de «vorm» of de inhoud van het «Dagboek».

Hoe meer artikel 8 bestudeerd wordt, hoe minder zinvol het voorkomt. Er is zelfs geen sprake van de wijze waarop het dagboek afgesloten en heropend moet worden. Ook zijn zekere boekingen uitgesloten, zoals afnamen ten private titel, alhoewel dit zich onvermijdelijk zal voordoen wanneer b.v. een aanslagbiljet via de postcheckdienst zal vereffend worden, vermits daarop slechts de bedrijfsbelasting als bedrijfsuitgave voorkomt, terwijl de nationale crisistaks en de aanvullende personele belasting geen bedrijfsuitgaven vertegenwoordigen. Men stelt zich daarom de vraag, waarom de «fiscale» wetgever geen beroep heeft gedaan op de gewone regels van het «boekhouden», bij het uitschrijven van een boekhouding ten dienst van vrije beroepen?...

Vermits anderzijds het ministerie slechts geoordeeld heeft de inhoud van het «boekje» te moeten voorschrijven, zo menen wij toch daaruit te moeten besluiten, dat een zekere vrijheid gelaten wordt aan de belanghebbenden om het dagboek aan te leggen. Wij veronderstellen dat volgende «vorm» bevrediging zal schenken, zowel aan de advocaten als aan de fiscus.

Ontvangsten (linkse zijde van het Dagboek).

- 1e kolom : datum.
- 2e kolom : opgave van de ontvangst.
- 3e kolom : hoe de ontvangst gedaan werd, d.w.z. in specien, door de postcheckdienst, door een bankinstelling.
- 4e kolom : bedrag van de ontvangst.
- 5e kolom : bedrag van de provisie.
- 6e kolom : bedrag van de honoraria, bezoldigingen, enz.
- 7e kolom : bedrag van de terugbetaling der bedrijfs-onkosten.
- 8e kolom : bedrag van de ontvangst die niet in kolom 5, 6 of 7 kan geboekt worden.
- 9e kolom : uitwijzing van het bedrag voorkomend in kolom 8.

Uitgaven (rechtse zijde van het Dagboek).

- 1e kolom : datum.
- 2e kolom : opgave van de uitgave.
- 3e kolom : hoe de uitgave gedaan werd, d.w.z. in specien, door de postcheckdienst, door een bankinstelling.
- 4e kolom : bedrag van de uitgave.
- 5e kolom : bedrag bij de afrekening der provisie.
- 6e kolom : bedrag van de bedrijfsuitgave.
- 7e kolom : bedrag van de betaling der bedrijfsonkosten.
- 8e kolom : bedrag van de uitgave, die niet in kolom 5, 6 of 7 kan geboekt worden.
- 9e kolom : uitwijzing van het bedrag voorkomend in kolom 8.

Slechts enkele uitleggingen zijn ons inziens nodig om het houden van het voorgesteld «dagboek» toe te lichten :

1. Iedere ontvangst wordt ingeschreven in kolom 4, daarna in kolom 5 of 6 of 7 of 8, volgens de gevallen. Hetzelfde geldt inzake iedere uitgave. Op die wijze wordt het stelsel van het «dubbelboekhouden» geërbiedigd en is de controle steeds mogelijk.

2. De provisie wordt eerst in de ontvangsten opgenomen, daarna in de uitgaven, namelijk wanneer ze afgerekend wordt. In dit laatste geval zal natuurlijk de honoraria-kolom moeten gebezigd worden.

3. Kolom 6 der uitgaven wordt gebruikt om alle bedrijfsuitgaven te noteren : telefoon, aankoop boeken,

verwarming, verlichting, verplaatsing, bedrijfsbelasting enz.

4. Kolom 7 der uitgaven wordt gebruikt, voor de kosten van de studie, d.w.z. voor de uitgaven, die gedaan worden voor rekening van de cliënten. Bij terugbetaling dezer kosten, of bij hun afregeling, zal kolom 7 der ontvangsten moeten gebruikt worden.

5. Kolom 8 en 9 worden gebruikt, zowel voor de ontvangsten als voor de uitgaven, wanneer de boekingen der bewerkingen niet in de andere kolommen kunnen gebeuren. Dit zal het geval zijn met de overdrachten

van kas naar de post of omgekeerd, met bewerkingen van private aard, met de afschrijvingen, enz.

De «stelregels» die wij voorschrijven, zijn zeer eenvoudig. Zij leiden in ieder geval tot het bepalen van het cijfer der inkomsten die jaarlijks aan de belastingen moeten aangegeven worden. Kolom 7 is uiterst belangrijk. Ze stelt eigenlijk voor de «studierekening», die bij de notarissen gebruikt wordt en die menigmaal aanleiding geeft tot talrijke verwickelingen en moeilijkheden met de Belasting.

Marcel STRADLING,
Accountant-Belastingconsulent.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 17 October 1947.

Eerste Voorzitter: M. Soenens.

Raadsheer-Verslaggever: M. Fettweiss.

Advocaat-Generaal: M. Janssens de Bisthoven.

1. **Nietigheid. — Overeenkomst met de bezetter. — Openbare orde.**
2. **Arbeidsongevallen. — Geen vergoeding wanneer de arbeidsovereenkomst aangetast is door een nietigheid van openbare orde.**
1. *Een overeenkomst ten doel hebbend de prestatie van een betaald werk, dat normaal door het vijandelijk leger of de daarvan afhangelende diensten moet verricht worden, is strijdig met de openbare orde. Deze nietigheid moet ambtshalve door de rechtbank worden opgeworpen (B.W. artt. 1108 en 1133).*
2. *Een ongeval, overkomen tijdens de uitvoering van een met de openbare orde strijdige arbeidsovereenkomst geeft geen recht op de bij de wetten en besluiten bepaalde vergoedingen wegens de schade voortspruitende uit arbeidsongevallen (B.W. art. 1131).*

Speciaal Fonds t/ Heuchenne.

Gelet op de voorziening gericht tegen het vonnis op 18 Augustus 1944 op tegenspraak gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel, vacatiekamer, uitspraak doende in aanleg van hoger beroep;

Over het tweede middel tot verbreking: schending van artikelen 6, 1108, 1131 en 1133 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 1 van de wetten betreffende de vergoeding der schade voortspruitende uit de arbeidsongevallen samengeordend bij Koninklijk Besluit d.d. 28 September 1931, en van artikelen 2, 13, 14, 15 en 20 van het Besluit der Secretarissen Generaal van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg en van het Ministerie van Financiën d.d. 9 Augustus 1941 betreffende de vergoeding van de schade voortspruitende uit arbeidsongevallen, in de oorzaken waarvan een oorlogsfeit voorkomt;

Overwegende dat het bestreden vonnis, de nietstrijdige redenen van de eerste rechter overnemende, vaststelt dat de genaamde Comitria, echtgenoot van

dame Heuchenne, verweerster in verbreking, die kok was bij het korps «Zivilkraftfahrer», ten gevolge van een op 7 September 1943 door de geallieerden uitgevoerd luchtbombardement gedood werd, terwijl hij in de kazerne der gidsen te Etterbeek werkte voor rekening van die formatie; dat Comitria, ingevolge een met de «Dienststelle Feldpostnummer 47150 D» vrijwillig gesloten contract, zich ten dienste had gesteld van het Duitse leger;

Overwegende dat dit contract de verrichting tot doel had van een betaald werk dat normaal op het vijandig leger en op de diensten er van woog; dat gezegd contract, wijl het een ongeoorloofd voorwerp en een ongeoorloofde oorzaak had, was aangetast door een nietigheid die van openbare orde is, en die door de bestreden beslissing van ambtswege diende opgeworpen; dat het geen recht kan geven op vergoeding van het ongeval, overkomen in de loop van zijn uitvoering, op grond van de bij Koninklijk Besluit d.d. 28 September 1931 samengeordende wetten betreffende de vergoeding der schade voortspruitende uit de arbeidsongevallen en van het Besluit van de Secretarissen Generaal van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg en van het Ministerie van Financiën d.d. 9 Augustus 1941 betreffende de vergoeding van de schade voortspruitende uit arbeidsongevallen in de oorzaken waarvan een oorlogsfeit voorkomt;

Dat daaruit volgt dat het bestreden vonnis, door te beslissen dat het ongeval onder de toepassing valt van het Besluit d.d. 9 Augustus 1941 en dat aanlegster in verbreking gehouden is de gevolgen er van te herstellen, de in het middel aangeduide bepalingen geschonden heeft;

Om die redenen:

Zonder dat het eerste middel dient onderzocht, verbreekt het bestreden vonnis;

Beveelt dat onderhavig arrest zal overgeschreven worden op de registers van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel en dat melding er van zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing;

Veroordeelt verweerster in verbreking tot de kosten;

Verwijst de zaak naar de Rechtbank van eerste aanleg te Nijvel, zetelende in graad van hoger beroep.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 7 Juli 1947.

Voorzitter : M. Wouters.
Raadsheer-Verslaggever : M. Vandermersch.
Advocaat-Generaal : M. Colard.

Vonnis (in zake epuratie). — Lidmaatschap V. N. V. in 1941. — Dubbelzinnige motivering.

Het arrest, dat er zich bij bepaalt vast te stellen, « dat aanlegger in het jaar 1941 lid en zelfs een vertrouwbaar element van het V.N.V. zou geweest zijn » en dat « aanlegger in gebreke blijft te bewijzen ooit zijn ontslag uit dit lidmaatschap te hebben genomen » is dubbelzinnig gemotiveerd. Het materiële feit in 1941 lid van het V.N.V. geweest te zijn, motiveert niet de inschrijving op de epuratielijst, wanneer niet gelijktijdig wordt vastgesteld dat de belanghebbende, ofwel vóór 10 Mei 1940 lid van het V.N.V. was en geen ontslag vóór 1 Januari 1942 heeft gegeven ofwel na 13 November 1940 tot het V.N.V. is toegetreden. (Grondwet art. 97; Besluitwet 19 September 1945, art. 2, 2°).

Cardinael, Eduard.

Gelet op het arrest gewezen door het Hof van Beroep te Gent op 26 Februari 1947 :

Over het enig middel tot verbreking : schending van artikelen 97 van de Grondwet, 163, 195, 211 van het Wetboek van Strafvordering, 2, 2° en 6 van de Besluit-wet van 19 September 1945, 3 van het Besluit van de Regent van 15 Februari 1946 genomen in uitvoering van voormelde Besluit-Wet. — doordat het bestreden arrest vaststelt dat eiser « werkelijk in 1941 lid is geweest van het V. N. V. », zonder daarbij vast te stellen, ofwel dat eiser tot deze partij toegetreden is terwijl het algemeen bekend was dat die partij de propaganda of de plannen van de vijand in de hand werkte, ofwel dat hij, toegetreden vóór 10 Mei 1940, de toetreding na 1 Januari 1942 heeft behouden, — als wanneer een van beide noodzakelijk is om aan de beslissing zijn wettelijke grondslag te geven :

Overwegende dat, door de bepalingen van art. 2, 2° van de Besluit-wet van 19 September 1945, duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen diegenen die, na 10 Mei 1940 tot een der door de wet bedoelde partijen, bewegingen of organismen zijn toegetreden, en diegenen welker toetreding deze datum is voorafgegaan; dat de eerste vervallen worden verklaard van de rechten vermeld in het artikel 123 sexies van het Strafwetboek, en derhalve onderhevig gesteld aan inschrijving op de lijst voorzien bij art. 4 van de Besluit-Wet, zodra vastgesteld wordt en op de enkele voorwaarde dat, op het ogenblik hunner toetreding, het algemeen bekend was dat de toegetreden partij, beweging of organisme de politiek, de propaganda of de plannen van de vijand in de hand werkte, hetzij voor wat, meer inzonderheid, het V. N. V. betreft, van af 13 November 1940, zoals nader wordt bepaald in het art. II, b 2°; dat, daarentegen, tegenover de tweede het verval van rechten slechts wordt ingesteld mits zij hunne vroegere toetreding, dagtekenend van vóór 10 Mei 1940, na 1 Januari 1942 hebben behouden;

Overwegende dat, om de inschrijving van aanlegger op de lijst voorzien bij het art. 4 van de wet te rechtvaardigen, het bestreden arrest zich ver genoegst vast te stellen dat aanlegger in het jaar 1941 lid en zelfs een vertrouwbaar element van het V. N. V. zou geweest zijn, en verder te bestatigen dat aanlegger in gebreke blijft te bewijzen ooit zijn ontslag uit dit lidmaatschap te hebben genomen;

Overwegende dat het louter feit dat aanlegger in 1941 lid is geweest van het V. N. V., slechts zijn inschrijving op voormelde lijst zou rechtvaardigen, indien tevens daarbij ware vastgesteld, ofwel dat hij lid was van V. N. V. vóór 10 Mei 1940 en zijn ontslag niet had gegeven de 1e Januari 1942, — ofwel dat hij toegetreden is tot V. N. V. na 13 November 1940;

Overwegende dat de motivering van het arrest dus dubbelzinnig is en ontoereikend, en dat het de wetsbepalingen heeft geschonden die in het middel worden vermeld;

Om deze redenen :

Verbreekt het bestreden arrest;

Beveelt dat onderhavig arrest zal overgeschreven worden op de registers van het Hof van Beroep te Gent en dat melding er van zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing;

Verwijst de zaak naar het Hof van Beroep te Brussel;

Kosten ten laste van de Staat.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 27 October 1947.

Voorzitter : M. Wouters.
Raadsheer-Verslaggever : M. Simon.
Advocaat-Generaal : M. Janssens de Bisthoven.

Vonnis (in strafzaken). — Onvoldoende motivering.

Een arrest is onvoldoende gemotiveerd door te overwegen « dat het niet vaststaat dat beschuldigde aan de Duitse Weermacht fruit en groenten geleverd heeft, anders dan volgens de van kracht zijnde reglementatie, die van overheidswege was vastgesteld om te voorzien in de behoeften van het leger of van het bestuur van de bezetter ». Immers, zonder nadere aanduiding van de bedoelde reglementatie en van de overheid, die ze heeft uitgevaardigd, kan het Hof van Verbreking geen toezicht uitoefenen over de wettelijkheid van de beslissing. (Grondwet, art. 97)

Auditeur-Generaal en Beheer van Financiën t/ Heurts.

Gelet op het bestreden arrest gewezen de 16 Juli 1947 door het Militair Gerechtshof zetelende te Luik;

I. — Aangaande de beslissing over de publieke vordering :

Over het middel ambtshalve opgeworpen : schending van artikel 97 der Grondwet :

Overwegende dat beklaagde vervolgd wordt wegens inbreuk op artikelen 115 al. 4, 177 van het Strafwetboek, om uit winstbejag aan de vijanden van de Staat, hulp te hebben verschaft, in soldaten, mannen, geld en levensmiddelen met de omstandigheid dat de verdachte verbleef in het door de vijand

bezet grondgebied en dat hij gehandeld heeft, in de voorwaarden welke, bij art. 1 van het Besluit-Wet van 25 Mei 1945, vereist zijn opdat de bepaling van alinea 4 van par. 1 van art. 115 hem toepasselijk zij;

Dat het aangevallen arrest beklagde heeft vrij gesproken op deze enige grond « dat het niet vaststaat dat beschuldigde aan de Duitse Wehrmacht fruit en groenten geleverd heeft, anders dan volgens de in voege zijnde reglementatie die van overheidswege was vastgesteld om te voorzien in de behoeften van het leger of van het bestuur van de bezetter (cfr. art. 19 van het reglement betreffende de wetten en gebruiken van de oorlog te land gevoegd bij het verdrag van 's Gravenhage van 18 October 1907) »;

Overwegende dat het arrest aldus beslist dat de aangeklaagde leveringen niet strafbaar zijn, omdat verweerder zich geschikt heeft naar zekere reglementatie; dat het echter geen enkele aadnuiding bevat aangaande bedoelde reglementatie en de overheid die ze getroffen zou hebben;

Overwegende dat, bij ontstentenis van om 't even welke bepaling daaromtrent, het arrest het Hof in de onmogelijkheid stelt zijn toezicht uit te oefenen over de wettelijkheid van de beslissing;

Dat aldus het arrest artikel 97 der Grondwet heeft geschonden;

II. — Aangaande de voorziening ingesteld tegen de beslissing over de vordering van de Burgerlijke partij;

Overwegende dat de verbreking van de beslissing over de publieke vordering de verbreking van de beslissing over de vordering van de burgerlijke partij met zich sleept;

Om die redenen :

Zonder in acht te nemen de memorie overgelegd door dhr Auditeur-Generaal de 31 Juli 1947, dus meer dan vijf volle dagen na de voorziening ingediend de 22 Juli 1947;

Verbreekt het bestreden arrest;

Beveelt dat onderhavig arrest zal overgeschreven worden op de registers van het Militair Gerechtshof te Luik en dat melding er van zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest;

Veroordeelt verweerder tot de kosten;

Verwijst de zaak naar het Militair Gerechtshof anders samengesteld.

HOF VAN BEROEP TE GENT

4e Kamer. — 18 November 1947.

Voorzitter : M. Van Winckel.
Raadsheren : M. M. Fiers en Van Hoy.
Subst. Procureur-Generaal : M. Bohyn.
Pleiter : Mr Haus.

1. Straf. — Veroordeling in de kosten ener rechtsvervolgung?
2. Aansprakelijkheid voor anderen. — Misdrijven van ondergeschikten. — Geldboeten. — Gerechtskosten. — Hoofdelijkheid.

1. De veroordeling in de kosten ener rechtsvervolgung is niet een straf doch een civielrechtelijke vergoeding voor de schade door de schatkist geleden bij het voorschieten dezer kosten.

2. De civielrechtelijke aansprakelijkheid van de werkgever t.a.v. de geldboeten uitgesproken tegen ondergeschikten wegens door hen gepleegde misdrijven, bestaat slechts krachtens een uitdrukkelijke wettekst.

De werkgever is krachtens art. 1384 B.W. civielrechtelijk aansprakelijk voor de gerechtskosten ontstaan naar aanleiding van rechtsvervolgingen tegen ondergeschikten, ongeacht of deze rechtsvervolgingen op grond van bijzondere wetten of op grond van de gewone strafwet worden ingesteld.

Wanneer de burgerlijk verantwoordelijke persoon en de dader van een misdrijf gelijkelijk verplicht zijn tot betaling der gerechtskosten, moeten zij hoofdelijk daartoe veroordeeld worden.

O. M. t/ Biebuyck en Sampers.

Verdacht te Ieper, te Brielen, de 17 November 1945,

de eerste : A. — Standaardmerk voor de voeding geschikt en bestemd om verkocht of gesleten te worden, te hebben vervalst of doen vervalsen;

B. — gezegde standaardmelk te hebben verkocht, gesleten of te koop aangeboden, wetende dat zij vervalst was;

de tweede : ten einde zich hoofdelijk burgerlijk aansprakelijk te horen veroordelen met eerste verdachte, zijn aangestelde of dienstbode, die de inbreuk pleegde in de dienst waarvoor hij ze gebruikte, tot betaling der kosten van onderhavige rechtspleging, waarin de eerste zou verwezen worden;

Daaraan schuldig verklaard, de feiten A-B met eenzelfde misdadig inzicht gepleegd zijnde, werd eerste beklagde op tegenspraak wegens deze feiten samengevoegd, verwezen in een geldboete van 500,— frank, met 60 deciem, 3.500,— frank of twee maanden, en in de kosten, begroot op 249,— frank;

Werd bevolen de inlassing van het vonnis bij uittreksel in de weekbladen « Vrij » en de « Koerier », dit alles op kosten van veroordeelde;

tweede gedaagde werd hoofdelijk gehouden tot de betaling der gedingkosten, tot dewelke de eerste verwezen werd;

Bij vonnis der rechtbank van eerste aanleg te Ieper, correctionele kamer met één rechter, gedagtekend 12 Juli 1946, waarvan de verdachte, de gedaagde partij en het Openbaar Ministerie beroep hebben ingesteld d.d. 22 Juli 1946;

.....

Overwegende dat beklagde Biebuyck Maria, de gedaagde Sampers Maurice en het Openbaar Ministerie tijdig en op geldige wijze in hoger beroep gekomen zijn;

Ten aanzien van beklagde Biebuyck Maria :

Overwegende dat door het onderzoek en de behandeling der zaak vóór het Hof de feiten ten laste van beklagde bewezen zijn gebleven zoals zij door de eerste rechter weerhouden werden;

Overwegende, dat bij het beroepen vonnis te recht aangenomen werd dat de feiten A en B het uitwerksel zijn van éénzelfde misdadig opzet en uit hoofde dier samengevoegde feiten slechts één straf werd uitgesproken;

Overwegende dat de opgelegde geldboete rechtmatig is en dient behouden te worden;

Overwegende dat het Hof echter van oordeel is dat er in zake geen voldoende gronden voorhanden zijn om ter betuigeling van de gepleegde wanbedrijven enige inlassing van het vonnis in de dagbladen te bevelen;

Ten aanzien van gedaagde Sampers Maurice :

Overwegende dat Sampers, gedaagde om zich als burgerlijke verantwoordelijk committent van beklagde, hoofdelijk met deze laatste in de kosten der rechtspleging te zien verwijzen, die verantwoordelijkheid betwist bij ontbreken eniger wetsbepaling waarbij zij, betreffende de telastgelegde misdrijven wordt voorgeschreven en verders staande houdt dat het Openbaar Ministerie alleszins onbevoegd is om uit die hoofde een veroordeling tegen hem te vorderen;

a) *in rechte :*

Overwegende dat enkel tot het ontstaan der burgerlijke verantwoordelijkheid voor de op bepaalde misdrijven gestelde geldstraffen een bijzonder wetsvoorschrift is vereist;

Overwegende dat de veroordeling in de kosten ener strafvervolgung geenszins een straf is, doch een burgerlijke vergoeding voor de schade door de schatkist bij het voorschieten dier kosten geleden;

Overwegende dat, zoals artikel 6 der wet van 1 Augustus 1899 er aan herinnert, de burgerlijke verantwoordelijkheid van artikel 1384 B.W. de kosten der strafvervolgung tegen de aangestelde omvat;

Overwegende dat op dit punt geen onderscheid dient gemaakt tussen de vervolgingen op grond van bijzondere wetten en diegene op grond der gewone strafwet ingespannen;

Overwegende anderzijds dat artikel 182 Wetboek van Strafvordering aan het Openbaar Ministerie uitdrukkelijk de bevoegdheid toekent om in alle gevallen de persoon die burgerlijk om de gevolgen van het misdadig feit moet instaan voor de straf-rechter te dagvaarden;

Overwegende dat die in zaakstelling der burgerlijke verantwoordelijke partij kan geschieden tot het enkel doeleinde, haar samen met de dader van het misdrijf, over dewelke zij moet verantwoorden, in de kosten der strafvervolgung te zien verwijzen, en die verwijzing geenszins ondergeschikt is aan enige andere vordering, noch derhalve veroordeling tegen haar;

Overwegende, dat de veroordeling in de kosten niet van karakter verandert naar gelang zij tegen beklagde of tegen de burgerlijk verantwoordelijke partij wordt uitgesproken en men dan ook niet inziet waarom het Openbaar Ministerie min tegen de ene dan tegen de andere die veroordeling zou mogen eisen;

Overwegende eindelijk, dat waar de burgerlijke verantwoordelijke partij op dezelfde wijze als beklagde tot betaling der kosten is gehouden, die juridische toestand zijn geijkte uitdrukking vindt in de hoofdelijke veroordeling der schuldenaars;

b) *in feite :*

Overwegende dat het niet is betwist dat beklagde Biebuyck de in hare hoofde bewezen verklaarde feiten gepleegd heeft in de uitoefening van de dienst

waarmede zij door gedaagde Sampers belast was;

Om deze redenen :

Gelet op de wetsbepalingen door de eerste rechter aangehaald, ter uitzondering van artikel 502 S.W.B., welk hier niet meer van toepassing is, en bovendien op artikelen 145, 182, 194 Wetboek van Strafvordering, art. 1384 B.W., artikel 24 der wet van 15 Juni 1935, door de heer Voorzitter op deze terechtzitting aangeduid;

Het Hof, rechtdoende op tegenspraak,

Ontvangt het hoger beroep van beklagde, gedaagde en het Openbaar Ministerie;

En er op beslissende :

Bevestigt het beroepen vonnis in al zijn beschikkingen, uitgezonderd wat de inlassingen in de pers betreft;

Doet op dit punt de bestreden beslissing te niet;

Verwijst beklagde Biebuyck en gedaagde Sampers solidair in de kosten van beroep, begroot op 188,— frank.

NOOT : De veroordeling in de kosten is van civielrechtelijke aard, en is geen straf. Vgl. Braas, *Traité élémentaire de l'instruction criminelle*, p. 99; Schuind, *Traité pratique de droit criminel* (1942), I, p. 116; Verbek, 8 Juli 1935 en 7 October 1935 Rev. dr. pén. 1935, 1166 en 1335.

De burgerlijk verantwoordelijke persoon, die krachtens art. 1384 B.W. geldelijk moet instaan voor de gevolgen van het door zijn ondergeschikte gepleegd misdrijf kan niet veroordeeld worden tot betaling der geldboeten. Op deze regel echter werden door de wetgever verschillende uitzonderingen ingevoerd, zoals o.m. het geval is met de in bovenstaand arrest aangehaalde wet van 1 Aug. 1899. (Vgl. Braas, a.w., p. 95 e.v.; Schuind, a.w. p. 35 e.v. en de aldaar geciteerde rechtspraak.)

Betreffende de hoofdelijkheid raadplege men eveneens Braas, a.w., p. 98 en 218, Schuind, a.w., p. 37 e.v. en de bij deze auteurs vermelde jurisprudentie. Vgl. ook betreffende de wettelijke basis der hoofdelijkheid, o.m. De Page, II, n° 1032 en III, n° 331; R. Bouillenne, *La Responsabilité civile extra-contractuelle devant l'évolution du droit*, 1947, p. 207 e.v. De rechtspraak en rechtsleer verwekken i.v.m. dit vraagstuk een allesbehalve duidelijke en overtuigende indruk.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

16 April 1947.

Voorzitter : M. Byvoet.

Rechters : M.M. Pexsers en Vryens.

Pleiters : Mrs Willems en Gielen (Leuven).

Legaat. — Overlijden van de legataris vóór de erflater. — Is plaatsvervulling mogelijk?

Een legaat vervalt niet krachtens art. 1039 B.W., wanneer uit omstandigheden duidelijk blijkt, dat de erflater de bedoeling gehad heeft na het overlijden van de legataris, de erfstelling ook ten behoeve van dezes kinderen te hebben gedaan, zelfs wanneer dit in de uiterste wilsbeschikking niet uitdrukkelijk wordt bepaald.

L. en cs. t/ L. en cs.

Overwegende dat aanleggers in hun eis, ingeleid op 21, 22 en 27 November 1946, de deling en vereffening vragen, na voorafgaandelijke openbare verkoop bij veiling, van een zeker aantal onroerende goederen, nagelaten door Maria-Virginie Lamens, weduwe van François-Martin Germeys, overleden te St-Truiden, de 24 Januari 1942; dat zij tussen deze goederen begrijpen deze waarover de de cujus bij eigenhandig testament, in dato van 11 Maart 1936, beschikt had ten voordele harer zuster

Antonie Lamens, de moeder van de zeven eerste en grootmoeder van achtste verweerders;

Overwegende dat dit testament regelmatig ter griffie dezer Rechtbank, met de er aan toegevoegde codicille, de 9 October 1938 opgesteld, neergelegd is geworden en gerangschikt onder de minuten van Mr Cartuyvels, notaris te St Truiden;

Overwegende dat verweerders volhouden dat de zes bouwlanden, in de dagvaarding aangehaald, met een gezamenlijke oppervlakte van 2 ha. 23 a. 10 ca., hun toebehoren, zij het dan ook dat hunne moeder en grootmoeder, Antonie Lamens, die als algemene legataris dezer goederen in dit testament was aangeduid, overleden is op 4 Augustus 1938, bijna vier jaar en half dus vooraleer haar zuster de de cuius stierf; dat volgens hen dit legaat niet vervallen is zoals art. 1039 van het Burgerlijk Wetboek het zou doen veronderstellen omdat de schikkingen van het testament, met zijn codicille en vooral de goede betrekkingen welke tussen de erflaatster en hare talrijke neven en nichten bestonden, ertoe moeten doen besluiten dat het de wil der erflaatster steeds geweest is niet alleen de legataris te bevoordelen maar ook hare kinderen en kleinkinderen;

Overwegende dat rechtsleer en rechtspraak het in het algemeen eens zijn om aan te nemen dat de mogelijkheid niet uitgesloten is dat de erflaatster, al heeft zij er zich toe bepaald de naam van de legataris te vernoemen, toch bedoeld heeft hare ergenamen eveneens van het legaat te laten genieten doch dat, om zulk een beslissing te treffen in weerwil van de schikking in voormeld artikel 1039 van het Burgerlijk Wetboek aangeduid, de omstandigheden zo eensluidend gunstig moeten zijn voor de erfgenamen van de legataris dat er met zekerheid kan gezegd worden dat een erfstelling over de hand, zoals artikel 898 van het Burgerlijk Wetboek het toelaat te doen, door de erflaatster bedoeld is geworden;

Overwegende dat, wanneer men nagaat dat de erflaatster, die kinderloos stierf, over al hare onroerende goederen, één enkel huis, denkelijk terwille der successierechten, uitgezonderd, beschikte en zelfs een bepaalde bestemming aanduidde voor elk harer roerende goederen afzonderlijk in haar testament vermeld en zelfs de voorzorg nam enkele harer nichten aan te duiden om zich onderling, zonder openbare verkoop, de overige roerende goederen te verdelen indien er iets overbleef waarover zij niet beschikt had, het toch niet te veronderstellen is dat zij een aanzienlijk deel harer erfenis, namelijk de zes bovengemelde bouwlanden, zonder bestemming zou laten, moest het zijn dat haar zuster voor haar stierf;

Overwegende dat zij tachtig jaar oud toen zij haar testament maakte en dat hare zuster, de legataris, er toen zeven en zeventig telde; dat zij op die ouderdom toch wel ooit moet gedacht hebben dat de mogelijkheid niet uitgesloten was dat haar zuster voor haar zou sterven en dat ze nochtans geen schikkingen trof aangaande de bestemming der haar nagelaten goederen zo zulks kwam te gebeuren;

Overwegende dat de erflaatster ongetwijfeld in het gedacht moet verkeerd hebben dat de kinderen

harer zuster deze hare plaats innamen voor wat de haar vermaakte goederen betrof en dat de fictie der plaatsvervulling, voorzien in artikel 739 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, zowel bestond om van een legaat te genieten als om een erfdeel op te trekken;

Overwegende dat al de overwegingen die aanleggers ten beste geven hierop berusten, dat de erflaatster niettegenstaande zij wist dat de kinderen harer zuster wettelijk uitgesloten waren van het door de wet vervallen verklaard legaat, toch niets gedaan heeft om de gelegateerde goederen op hun naam over te maken, terwijl verweerders in hunne beweegredenen van het tegenovergestelde standpunt vertrekken en volhouden dat de erflaatster onwetend van deze wettelijke schikking, geen verandering aan haar testament toebreacht, juist omdat zij in de mening verkeerde dat elke verandering overbodig was, wijl de kinderen het legaat van hunne moeder overerfden;

Overwegende dat deze laatste zienswijze de juiste is en dat men met des te meer zekerheid kan beslissen, dat de erflaatster in die waan verkeerde, wanneer men nagaat, dat zij, die bij de begrafenis van haar zuster aanwezig was en waarvan het niet bewezen is dat zij minder gunstig gestemd was voor verweerders toen zij, na het overlijden harer zuster, een codicille aan haar testament toevoegde, dan op het ogenblik dat zij haar testament schreef, geen nieuwe schikking trof aangaande dit belangrijk deel harer goederen dat, volgens de schikking van artikel 1039 van het Burgerlijk Wetboek, woordelijk toegepast, terug in hare nalatenschap viel, zonder bepaalde bestemming;

Overwegende dat het niet alleen op te merken valt dat de decujus geen verandering des aangaande in de codicille aanbracht doch dat zij in deze codicille opdracht gaf aan de nieuwe testamentuitvoerder in dezelfde bewoording als deze die zij aan de eerst aangestelde testamentuitvoerder, naderhand overleden gegeven had, namelijk: «Ik geef hem gans volmacht om al mijn zaken te regelen zoals ik met hem persoonlijk ben overeengekomen.»;

Dat voor het geval dat zij de kinderen harer zuster Antonie niet als legatarissen zou aangezien hebben, zij ongetwijfeld in deze codicille er gewag van zou gemaakt hebben dat zij de testamentuitvoerder op de hoogte gebracht had van de verandering, welke aangaande de voormelde bouwlanden was ingetreden, hetgeen aanleggers niet eens beweren dat zou gebeurd zijn;

Overwegende eindelijk dat het toch niet aan te nemen is dat de de cuius aan niet een der talrijke kinderen harer zo zeer bevoordeligde zuster Antonie, waartussen zich zelfs een harer petekinderen bevond, een of ander der vrijgekomen onroerende goederen bij legaat zou overmaken, ware zij niet in het gedacht geweest, dat zij wettelijk opzichtsens deze goederen de plaats innamen van hunne overledene moeder;

Overwegende dat van al de beweegredenen, die aanleggers doen gelden, er maar één is die in overweging dient genomen, namelijk de schikking waardoor zij het huis nummer 4 in de Minderbroederstraat, aan Gerardine Lamens laat zolang zij leeft

en na hare dood is het voor Irma Lamens en kinderen;

Overwegende dat deze schikking haar reden van bestaan kan hebben in de geest der erflaatster; dat zij daardoor niet heeft willen betuigen dat dit huis later aan haar nicht Irma zou toebehoren en na haar dood aan hare kinderen, doch dat het, vanaf het overlijden van Gerardine, als onverdeeld goed overging koppelwijze aan de moeder en de kinderen; dat dus ook deze beschouwing geen afbreuk doet aan de stelling door verweerders vooruitgezet die, zonder enige twijfel, de uiterste wilsbeschikking van de erflaatster weergeeft;

Overwegende dat er bijgevolg maar één enkel onroerend goed, namelijk het huis in de Minderbroederstraat, nr 6, te St Truiden gelegen, in de nalatenschap der overledene valt; dat dit goed niet deelbaar is in natuur en met naleving der pleegvormen van de wet van 1810, openbaar dient verkocht te worden;

Om deze beweegredenen :

De Rechtbank

zegt voor recht dat het nooit in het gedacht geweest is van de erflaatster, Virginie Lamens, hare zuster Antonie alleen bij uitsluiting harer kinderen te begiftigen, dat bijgevolg de zes bouwlanden, in de dagvaarding aangehaald, eigendom zijn van verweerders, dat de eis enkel gegrond is voor wat betreft het huis in de dagvaarding vermeld, gelegen te St Truiden, Minderbroederstraat, nr 6;

Beveelt de vereffening en deling van dit goed, enz.

NOOT: Vgl. contra: De Page, VIII n^{rs} 943-948, n^r 1179, n^{rs} 1236 e.v. (ook noot 348), n^{rs} 1300 e.v. (ook noot 20), en de aldaar geciteerde en besproken rechtspraak; Kluyskens, De Schenkingen en Testamenten, n^{rs} 270 e.v.

CORRECTIONELE RECHTBANK TE MECHELEN

8 November 1947.

Voorzitter: M. Kempeneer.

O. M.: M. Verheyden.

Pleiter: Mr Maerten.

Verlating van familie. — Vrijwillig opgeven van werk, nadat de vrouw krachtens art. 214b B.W. een gedeelte van het loon rechtstreeks ontving.

Het vrijwillig opgeven van werk, nadat aan de vrouw krachtens art. 214 b. B.W. door de rechter verlof werd verleend om een gedeelte van het loon rechtstreeks bij de werkgever in ontvangst te nemen, kan niet beschouwd worden als een misdrijf, dat door art. 391bis S.W. beteugeld wordt.

O. M. t/ V.

Beticht van te Lier, zelfde kanton, vanaf September 1946 :

Verwezen geweest zijnde door vonnis der Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen zetelende in graad van hoger beroep, in datum van 3 Juni 1946 waarbij zijn echtgenote gemachtigd werd om van zijn netto-loon 30 % in ontvangst te nemen, rechtstreeks bij de werkgever, vonnis dat uitgevoerd werd door betichte tot begin September 1946, zich vrijwillig vanaf September 1946 te hebben onttrokken aan de uitwerking van dit vonnis door vrijwillig zijn werk te hebben verlaten;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering; Gehoord beklagde in zijn gezegden en middelen van verdediging;

De Rechtbank :

Aangezien het feit, zoals het omschreven is in de betichting, niet valt onder toepassing van artikel 391bis van het S.W.B. gewijzigd door artikel 1 der wet van 14-1-1928 en artikel 1 der wet van 17-1-1939; en geen misdrijf voorzien door de strafwetten uitmaakt;

Dat art. 391bis laatste alinea luidt als volgt : « dezelfde straffen zullen toegepast worden aan de echtgenoot die vrijwillig aan de uitwerking van de machtiging door de rechter krachtens art. 214b B. W. B. geheel of gedeeltelijk de inkomsten, schuldvorderingen of opbrengsten van de arbeid die het voorwerp van die machtiging zijn, zal onttrokken hebben en dit nadat ze niet meer voor verzet of hoger beroep vatbaar is »;

Aangezien, door vrijwillig zijn werk te hebben verlaten, beklagde zijn inkomsten, schuldvorderingen of opbrengsten van zijn arbeid niet heeft kunnen onttrekken aan de uitwerking van de machtiging door de Vrederechter aan zijn echtgenote verleend bij toepassing van art. 214b B. W. B. daar de machtiging alléén een delegatie is, gegeven in naam van de echtgenoot, een schuldvordering, inkomsten of loon te ontvangen van derden;

Aangezien betichte noch schuldvordering, noch inkomsten noch loon die hij te trekken zou gehad hebben, heeft kunnen onttrekken aan de uitwerksels van de machtiging van de Vrederechter, door niet meer te werken, met de bedoeling de onderhoudsgelden die hij verschuldigd is, niet te betalen;

Aangezien, tijdens de parlementaire bespreking voor de Senaat uitdrukkelijk voorzien werd dat het inzicht van de wet niet was te straffen een persoon die steeds van werkgever zou veranderen of zelfs zijn werk zou verlaten, maar enkel de gevallen wanneer de werknemer alleen of met behulp van de werkgever, sommen die zouden moeten afgehouden worden, zou onttrekken aan de afhouding;

Dat daaruit volgt dat het feit, voorzien in de betichting niet strafbaar is;

Aangezien het vaststaat dat, zolang betichte gewerkt heeft bij de firma Janssens te Lier, de afhoudingen regelmatig geschiedden;

Aangezien slechts te zijne laste wordt gelegd dat hij vrijwillig zou het werk verlaten hebben : dat hij daardoor niet strafbaar zou zijn ingevolge art. 391bis alinea 3 S. W. B.; dat hij niet vervolgd kan worden ingevolge al. 1 van art. 391bis en dit overigens niet kan : daar hij door geen vonnis veroordeeld werd in de betaling van een onderhoudsgeld;

Gezien de artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 40 en 41 der wet van 15 Juni 1935; artikel 191 van het Wetboek van Strafvordering waarvan de Voorzitter de beschikkingen heeft aangeduid;

Recht doende op tegenspraak : spreekt beklagde vrij zonder kosten.

NOOT: Zie: Kluyskens, Familie- en personenrecht, n^r 395, 6°; De Page, I, n^r 706, sexes. Vgl. in verband met dit vonnis ook: Cassatie, 24 Januari 1939, Pas. 1939, I, 41, en 10 Maart 1943, Pas. 1943, I, 89.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT

3e kamer. — 30 October 1947.

Voorzitter : M. De Smet.

Rechters : M.M. De Baillie en Overfeldt.

Referendaris : M. A. Cloquet.

Pleiters : Mrs. Leboucq en Cammaert.

1. Bevoegdheid van de rechtbank van koophandel. — Terugvordering door verzekeringsmaatschappij van bedragen wegens dodelijk ongeval ter ontlasting van haar verzekerde betaald.
2. Hoger beroep (in strafzaken). — Quid ten aanzien van de burgerlijke vordering, wanneer het O. M. alleen in hoger beroep gaat?

1. De rechtbank van koophandel is bevoegd kennis te nemen van de eis, ingesteld door een verzekeringsmaatschappij tegen haar verzekerde en strekkende tot de terugbetaling van de bedragen, die zij wegens een dodelijk ongeval aan de rechthebbenden van het slachtoffer heeft moeten storten. Een dergelijk geschil heeft immers niet het herstel van de schade, veroorzaakt door de dood van het slachtoffer, tot voorwerp. (Wet van 25 Maart 1876 (27 Maart 1891), art. 12)
2. Wanneer noch de verdachte noch de burgerlijke partij maar het O. M. alleen in hoger beroep zijn gekomen, kan de eerste beslissing t.a.v. de burgerlijke vordering niet meer door de appelrechter worden gewijzigd. (S.V. art. 202.)

N.V. La Brabançonne t/ A. Van de Genachte.

Overwegende dat de vordering strekt tot de veroordeling van verweerder om aan eiseres de som van 296.000 frank terug te betalen welke zij, als verzekeraar van verweerder verplicht is te storten, ten titel van schadevergoeding, aan de erfgenamen van wijlen J. Teirlinck, slachtoffer van een dodelijk ongeval door de schuld van verweerder veroorzaakt en wegens hetwelk verweerder op 14 Februari 1947 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd gestraft;

Overwegende dat eiseres bewijst reeds 200.000 fr. te hebben betaald aan voornoemde erfgenamen, die de som hebben aanvaard « als slot van rekening », tenzij eisers van verweerder het saldo van de door de Correctionele Rechtbank vastgestelde vergoeding zou kunnen bekomen;

Overwegende dat eiseres, in haar besluiten, de provisionele veroordeling van verweerder vordert tot betaling van 10.000 frank met voorbehoud van haar recht voor het overige;

Overwegende dat de Rechtbank van Koophandel bevoegd is om van de vordering kennis te nemen vermits zij niet strekt tot de herstelling van de schade veroorzaakt door de dood van het slachtoffer;

Overwegende dat inderdaad het artikel 12, laatste lid, van de wet van 25 Maart 1876 (wet van 27 Maart 1891) uitsluitend de geschillen beoogt betreffende de vaststelling van de schadeloosstelling ten overstaan van het slachtoffer of van zijn rechthebbende; dat voormelde wetsbepaling, wanneer zij de Rechtbank van Koophandel onbevoegd verklaart, « in elk geval » enkel bedoelt dat het onverschillig is of het slachtoffer zich steunt, om herstelling

te bekomen, op een misdrijf, op een oneigenlijk misdrijf of op een contractuele verbintenis;

Overwegende dat het verslag van de Heer Beregem tot de Kamer (Pasinomie, 1891, bl. 170) voormelde oplossing opdringt, wanneer het verklaart dat de wet voor doel heeft; « tarir ces sources de conflits d'attribution qui sont éventuellement de nature à exposer la victime du préjudice subi, à des frais, des retards, voire des péremptions d'instance ou de prescriptions d'action »;

Dat de consulaire jurisdictie onbevoegd werd verklaard (cod. loc.) « pour empêcher les victimes qui dans la plupart des cas sont des ouvriers... d'avoir à subir la juridiction consulaire qui se recrute parmi les patrons ».

(Zie ook, Studie Piret, R. G. A. R. 1930, bl. 575, en volgende, Handelsrechtbank, Brussel, 5 Oct. 1935, J. A. 1936, bl. 180);

Overwegende dat verweerder staande houdt dat de vordering hic et nunc niet ontvankelijk is, omdat het tegen hem uitgesproken correctionele vonnis, naar zijn mening, nog geen kracht van gewijsde zou verworven hebben, gezien het Openbaar Ministerie tegen bedoelde vonnis hoger beroep heeft ingesteld;

doch dat deze opwerping niet gegrond is; dat, inderdaad, wanneer noch de burgerlijke partij, noch de betichte in beroep zijn gegaan, de hogere rechter, op het beroep van het Openbaar Ministerie alleen, het vonnis waartegen beroep niet mag wijzigen wat betreft de burgerlijke vordering (Cass. 19 Februari 1912, Pas. I, 118; Van Roye-Van Zele, Vade-mecum de la partie civile, 1945, n° 510);

Overwegende dat verweerder in bijkomende orde vraagt dat hem een termijn tot betaling zou worden toegestaan;

dat, gelet op de omstandigheden van de zaak, deze aanvraag dient ingewilligd zoals hierna bepaald;

Om deze redenen,

De Rechtbank, (.....);

Verklaart de vordering ontvankelijk en vonnisende te gronde, verwijst verweerder, ten provisionele titel, aan eiseres te betalen de som van, enz.

NOOT: Vgl. buiten de in dit vonnis aangehaalde bijdrage van Piret de beschouwingen van Fredericq over de bevoegdheid van de rechtbanken van koophandel ter zake van de geschillen tussen verzekerden en verzekeraars van burgerlijke aansprakelijkheid in: *Traité du Droit commercial belge*, 1946, I, n° 343, vnl. p. 533 e.v.; alsook de t.a.p. geciteerde

BIBLIOGRAPHIE

Louis FREDERICQ : *Traité du droit commercial belge*. Tome III. La vente commerciale. Les assurances terrestres. Le contrat de transport. — Gent, Editions Fechey, 1947, p. 768.

De eerste twee delen van dit groots opgevatte werk van Prof. Fredericq, hoogleraar aan de universiteiten te Gent en te Brussel, verschenen einde 1946 en midden 1947, werden op deze plaats reeds aangekondigd (zie R. W. 1946-1947, 543 en 959). In deze twee eerste delen die respectievelijk 714 en 760 bladzijden telden, werden op heldere en uitvoerige wijze, met verwijzing naar rechtspraak en literatuur, de volgende onderwerpen be-

handeld : historisch overzicht en bronnen van het handelsrecht, handelsdaaden, handelaars en handelsagenten (commissonnairs, makelaars, vertegenwoordigers en bedienden), de commerciële jurisdictie (bevoegdheid, rechtspleging en gebruik der talen), het handelsfonds en zijn bescherming tegen ongeoorloofde concurrentie, de handelsbeurzen van publieke fondsen en van koopwaren, de beursverhandelingen, de bezitsontzetting van titels aan toonders, het handelsfonds.

Op dezelfde duidelijke en uitgebreide wijze, onder aanhaling van de belangrijkste jurisprudentie en rechtsleer, worden door Prof. Fredericq in het zo juist van de pers gekomen derde deel, de beginselen en regels ter zake van de handelskoop, van het verzekerings- en het vervoercontract uiteengezet. In de eerste hoofdstukken betreffende de handelskoop worden de totstandkoming van het koopcontract, het gevolg van de verkoop, de eigendomsoverdracht, de verbintenissen van verkoper en koper ontleed en beschreven, waarna enkele hoofdstukken gewijd zijn aan de openbare verkoop van nieuwe koopwaren, de verkoop van zaden, planten, enz., en de zgn. maritieme koop- en verkoopcontracten. Deze hoofdstukken van de eerste titel van het werk lopen van p. 9 tot en met p. 266. De verzekeringen in het algemeen, de schadeverzekering, de sommen- of persoonsverzekering, zoals zij bij de wet van 11 Juni 1874 werden geregeld, vormen het voorwerp van de tweede titel (p. 267-506). In de derde en laatste titel (p. 507-705) wordt de studie van het vervoercontract, over acht hoofdstukken verdeeld. Deze hoofdstukken behandelen de algemene begrippen, de totstandkoming van het vervoercontract, de vorm en het bewijs van het vervoercontract, de uitvoering van het contract, het vervoer van bagage, het vervoer van personen en het luchttransport.

Zoals men ziet, vinden noch de zeeverzekering, noch het zee- en binnenvaarttransport in dit boekdeel een plaats. Waarschijnlijk zal de auteur deze onderwerpen gezamenlijk in een afzonderlijk deel behandelen.

Het is niet mogelijk bij de aankondiging van de verschijning van dit derde deel in details te treden of meningsverschillen, voorkeur en wensen naar voor te brengen. Zulke handelwijze zou onrechtvaardig zijn en aan de betekenis en de waarde van dit grote werk van Prof. Frédéricq, vrucht van jaren arbeid en geduld, en onmisbaar voor ieder praktisch jurist, geheel ten onrechte afbreuk doen.

D. W.

Prof. Mr J. Ph. SUYLING : *Levend en stervend Recht*. — Haarlem, De Erven F. Bohn, N.V., 1947, 60 p.

De auteur van dit geschrift, waarin drie opstellen : 1. De historische interpretatie van het Burgerlijk Wetboek en haar nasleep; 2. Dwaling van contractanten en 3. Maatschap, pseudo-maatschap en haar satellieten, onder bovenstaande titel zijn verenigd, bekleedt een bijzondere plaats in de Nederlandse rechtswetenschap. Schrijver van een « Inleiding tot het Burgerlijk Recht » (1918-1934), is hij een voorstander van de leer, die de staat als de bron van alle recht aanziet en op grond waarvan, noch aan de gewoonte, de rechtspraak of de doctrine, enig karakter van rechtsbron kan worden verleend. De wetten moeten alleen geïnterpreteerd worden volgens de tekst van de wet, niet in de zin, die hun gestorven makers daaraan hechtten, maar in de zin, die het huidig geslacht daaraan geven zou, indien zij thans werden afgekondigd.

Aan deze opvattingen is professor Suyling, ook in dit boekje, trouw gebleven en in een inleiding duidt hij nog eens de gedachten aan, die aan zijn vroeger werk en aan de drie thans behandelde onderwerpen ten grondslag liggen. In verband daarmee wijst hij op een paar aspecten van het parlementaire stelsel en op de ge-

leidelijke verdwijning van de jurist uit de volksvertegenwoordiging. Vroeger een gewaardeerde figuur, werd hij door sociologisch, economisch of monetair beter onderlegden geleidelijk naar de achtergrond gedrongen en verloor aldus steeds meer en meer directe invloed op de rechtsvorming, invloed, die hij door interpretatief werk poogde terug te winnen.

Welk standpunt men ook t.a.v. de leer en de daaruit voortvloeiende methode van Prof. Suyling mag verdedigen of bijtreden, men ontkomt niet aan de scherpte en de kernachtigheid van zijn betoog. Zijn critiek in dit boekje op de wetsuitlegging bij middel van de historische interpretatie, op de wilstheorie in verband met de traditionele leer der rechtshandeling, op de hybride figuur der burgerlijke maatschap, wordt zo helder en systematisch voorgedragen, dat de lezer haar zonder meer zou willen aanvaarden. En het is daarbij onverschillig, of hij aan de alleenheerschappij van de wet en aan de wetmatigheid van de moderne staat gelooft of niet.

A. S.

MEDEDELINGEN

REVUE CRITIQUE DE JURISPRUDENCE BELGE

In de vorige jaargang hebben wij te zijner tijd de verschijning aangekondigd van de driemaandelijks en franstalige *Revue critique de jurisprudence belge*. (Zie R. W. 1946-1947, 1339.) Ondanks het feit, dat er in ons kleine land op het gebied van jurisprudentie te veel tijdschriften verschijnen — het zeer betrekkelijke argument van de specialisatie rechtvaardigt in de meeste gevallen geenszins de betreurenswaardige kracht-, tijd- en geldverspilling — hebben wij deze nieuwe publicatie met vreugde begroet omdat zij wilde voorzien in een bestaande leemte onzer juridische literatuur, nl. de wetenschappelijke critiek van de rechtspraak.

Van de lopende jaargang zijn thans drie nummers (samen 208 bladzijden) verschenen, terwijl het laatste nummer eerstdaags kan verwacht worden. Ten behoeve van onze lezers, die niet in de mogelijkheid waren de *Revue critique de jurisprudence belge* reeds te raadplegen, geven wij hierna een kort overzicht van de inhoud :

In de eerste aflevering is het voorwoord van de eerste voorzitter van het Hof van Vrebreking, de heer L. Soenens, en de « Verwittiging » van het directiecomité, bestaande uit de universiteitsprofessoren J. Dabin, L. Graulich, R. Marcq en J. Van de Vorst, belangwekkend, omdat de taak van de rechtspraak en van de doctrine in hun wederzijdse wisselwerking bepaald en het belang van een methodische critiek der jurisprudentie voor de wetenschap zowel als voor de practijk onderlijnd worden. Op bl. 16-30 bespreekt de Gentse erehoogleraar J. Van de Vorst een belangrijk cassatie-arrest van 10 December 1942 in zake nalatenschappen in verband met de artt. 132 en 136 van het B. W.. Onder een vonnis van de burgerlijke rechtbank te Brussel d.d. 7 April 1945, waarbij het huwelijk aangegaan door een Israelitische vrouw, met het doel zich aan deportatie te onttrekken, wegens simulatie wordt nietig verklaard, onderzoekt Prof. Dabin uitvoerig het begrip van het gesimuleerde huwelijk en de eventuele gevolgen van de schijnhandeling in het kader van een geldig huwelijk (bl. 36-64). Een arrest van het Hof van Beroep te Gent d.d. 10 Juli 1946 wordt door Prof. A. Kluyskens besproken (bl. 66-70). Dit arrest heeft beslist, dat

in de gerechtelijke verdeling de rechter de plano de geschillen beslecht, die hem door de conclusies der partijen ter kennis zijn gebracht en dat de aanwezigheid van een minderjarige onder de erfgerechtigden geen afbreuk doet aan deze bevoegdheid. Dit laatste punt werd noch in de rechtspraak, noch in de rechtsleer tot nog toe aanvaard. De eerste aflevering sluit met een noot van Prof. R. Dekkers (bl. 74-80) over een arrest van het Hof van Beroep te Brussel d.d. 9 October 1943, dat in zake eigendom o.m. beslist, dat de verbintenis van de eigenaar tot herstel der schade, die zonder zijn schuld door het uitvoeren van werken aan een naburig eigendom veroorzaakt wordt, niet op art. 138 doch op art. 544 B. W. gesteund is.

De tweede aflevering bevat noten van de professoren Renard (bl. 84-95), Piret (bl. 99-112), Van Rijn (bl. 116-127) en André J. Mast (bl. 134-144). Deze noten hebben betrekking op: een arrest van 18 Januari 1945 van het Hof van Verbreking over de bewijslast van het slachtoffer in verband met een eis gesteund op artt. 1383 en 1384 B. W.; een cassatie-arrest van 21 November 1946 over de benadeling van meer dan een vierde in zake nalatenschappen en over de betekenis van art. 1527, 3° B. W. in samenhang met huwelijksvoorwaarden; een arrest van het Hof van Beroep te Brussel d.d. 12 April 1944 over de ontvankelijkheid van een eis tot schadevergoeding ingesteld door de vrouw tegen de persoon die de dood van haar bijzit heeft veroorzaakt en waardoor de voordelen van het gemeenschappelijk huishouden voor haar verloren gingen; een arrest van het Hof van Beroep te Gent van 24 Mei 1946 over de rechtstreekse aansprakelijkheid van de staat en de functie van een beëdigd jachtwachter.

In de derde aflevering werden opgenomen: een cassatie-arrest van 27 September 1943 over de band van ondergeschiktheid in het dienstcontract vereist voor de toepassing van de wetten op de sociale verzekeringen; een arrest van het Hof van Beroep te Gent gewezen door de verenigde kamers op 30 September 1943, gevolgd door een cassatie-arrest van 17 October 1946, over de ontvankelijkheid van incidenten in hoger beroep en over de solidaire verbintenissen ten aanzien van de artt. 1285 en 1216 B. W.; een cassatie-arrest van 6 Mei 1943 over de cessie door de voogd van een aan de minderjarige toebehorende schuldvordering; een arrest van het Hof van Beroep te Gent van 16 Mei 1947 over de niet-ontvankelijkheid ener vordering gesteund op een ongeoorloofde verbintenis. Onder deze verschillende rechterlijke beslissingen werden noten gepubliceerd van de professoren P. Horion (bl. 146-158), H. Simont (bl. 168-180), G. Van Hecke (bl. 183-192) en P. De Harven (bl. 194-208).

Wegens plaatsruimte is het niet mogelijk op de verschillende noten hier dieper in te gaan. Geconstateerd moet echter worden, dat deze noten door hun degelijkheid en synthetische klaarheid ruimschoots de aandacht verdienen én van de wetenschappelijk én van de praktisch arbeidende jurist, en, wanneer zij gelezen en overwogen worden, ongetwijfeld tot een verruiming en een verbetering van de rechtspraak in ons land kunnen bijdragen.

Terugkomende op de gedachtengang bij het begin van dit overzicht kan men, wanneer gelet wordt op de aard van de in de *Revue critique de jurisprudence belge* gepubliceerde rechterlijke beslissingen en noten, alleen betreuren, dat de initiatiefnemers gemeend hebben, dat voor de realisatie van de beoogde taak de uitgave van een nieuw tijdschrift nodig was. Hoe dankbaar zouden de redacties van onze andere juridische tijdschriften — en ook alle belangstellende

middens — niet zijn, wanneer zij de verdienstelijke en zeer gewaardeerde taak in het kader van de bestaande publicaties hadden willen vervullen. Op deze wijze toch hadden tijd, geld en krachten gespaard én het bestaande aanzienlijk verbeterd kunnen worden.

P. J.

DE WEDDEN VAN DE ENGELSE RECHTERS

Het is een bekend klaaglied, dat de rechter van het Europese continent onvoldoende wedde geniet, wanneer rekening wordt gehouden met het ambt dat hij vervult en met het gezag en de verantwoordelijkheid, die daaraan verbonden zijn. Wanneer het leven duurder wordt en de munt meer en meer haar koopkracht verliest, is een aanpassing van de karige wedde telkens geboden, omdat het grote verschil tussen inkomsten en uitgaven spoedig tot nefaste en pijnlijke toestanden zou voeren. Ter gelegenheid van dergelijke aanpassing wordt graag op het voorbeeld van Engeland gewezen, dat zijn magistraten koninklijk zou betalen en zelfs in de adelstand verheffen. Daarbij wordt echter meestal niet gezegd, dat de rechterlijke organisatie van Engeland geheel verschilt met die van het Europese vasteland, dat het aantal magistraten veel geringer en de recrutering anders is, en zelfs dat sedert jaren de Engelse rechters op een... verhoging van wedde hopen.

Een paar inlichtingen en cijfers zullen dit aantonen.

De thans in Engeland bestaande rechterlijke organisatie werd bij de wetgeving van 1873-1875 ingevoerd; gelijktijdig werden toen de wedden voor de verschillende magistraatsfuncties bepaald.

Er bestaan ongeveer 400 *County Courts*, die door ongeveer 60 *County Courts Judges* (graafschapsrechters) worden bediend. Hun wedde bedraagt 1500 pond, waarbij een extravergoeding voor dienstreizen wordt voorzien.

The Supreme Court of Judicature te Londen is verdeeld in een *High Court of Justice* (eerste instantie) en een *Court of Appeal* (beroepsinstantie). Op zijn beurt is *The High Court of Justice* onderverdeeld in drie afdelingen: *the king's bench division*, *the chancery division* en *the probate divorce and admiralty division*. Deze secties zijn respectievelijk samengesteld uit een *Lord Chief Justice* en negentien *puisne Judges*, *the Lord Chancellor* en vijf *puisne judges*, een voorzitter en vier *puisne judges*. *The Court of Appeal* telt acht *lord justices* en één *master of the rolls*. Deze verschillende magistraten ontvangen de volgende bezoldigingen: de *lord chancellor* 6.000 pond plus 4.000 pond als speaker van het *House of Lords*, de *lord chief justice* 8.000 pond, de *master of the rolls* 6.000 pond, en de leden van de *Supreme Court of Judicature* 5.000 pond.

Benevens deze rechterlijke instanties bestaat er nog het *House of Lords*, een beroeps gerechtshof voor Engeland, Schotland en Noord-Ierland. Het is samengesteld uit zeven *Law Lords*, die een wedde van 6.000 pond ontvangen.

A. S.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad
